

OCENA Muzikal

Cukrček za sprostitev in pozabo

SLAVKO PEZDIR

Peter Stone, Jule Styne, Bob Merrill:**Sugar – Nekateri so za vroče**režija **Stanislav Moša**

Mestno gledališče ljubljansko

3. 12. 2008

V Mestnem gledališču ljubljanskem so po Kabaretu in Goslaču na strehi tretjič povabili k sodelovanju preverjeno avtorsko ekipo gostujočega češkega režiserja Stanislava Moše ter domačih soustvarjalcev – glasbenega vodje in dirigenta Žarka Prinčiča, prevajalke dialogov Alje Predan ter prevajalca pesmi Milana Dekleve, že drugič pa je v tej skupini sodelovala tudi dramaturginja Petra Pogorevc –, ki so tokrat postavili na veliki oder slovensko praizvedbo muzikala Sugar – Nekateri so za vroče (*Sugar – Some Like It Hot*, 1972), kakor so ga po »najsmejnejšem filmu vseh časov« režiserja Billyja Wilderja iz leta 1959 za glasbeno gledališče ustvarili Peter Stone, Jule Styne in Bob Merrill.

Preplet gangsterske in ljubezenske zgodbe iz obdobja tridesetih let prejšnjega stoletja, ki se dogaja v zimsko zamrčenem Chicagu in v skoraj poletno osončenem Miamiu, ko so se zloglasne mafijske združbe med seboj pobijale za prevlado nad donosnim nelegalnim tržiščem z alkoholom (v času prohibicije) in ko so bile vsakršne homoerotične spolne prakse še prepovedane, se zdi z današnje perspektive dovolj oddaljen in morda tudi že toliko eksotičen, da je do njega mogoče vzpostaviti dovolj prostodušno karikaturno ostro in črno-belo distanco v izbrani podobi dvodimenzionalnega odrskega stripa. Za posmehljivo scenografijo, ki ponuja protagonistom dovolj prostora in obenem omogoča hipne spremembe prizorišč, je s haškovsko karikaturnimi ilustracijami Petra Hlouška poskrbel Jaroslav Milfajt. Na njenem hote zelo poenostavljenem ozadju so človeško plastičnost oz. tridimenzionalnost posameznim prizorom oziroma pričakovanim značilnim komičnim gegom lahko razigrali šele igralski, pevski in plesalski protagonisti (ki jih je v časovno, socialno, poklicno in spolno pomenljive kostume, lepo ubrane s črno-belo stripovsko govornico celote, oblekla kostumografinja Andrea Kučerová). V vedno dražljivi in komični igri spolnih premen, ki jih prakticirata ogrožena glavna protagonistka iz čistega strahu za lastno življenje in

socialno preživetje ter nikakor morebiti iz dandanes že vsaj normativno legitimnih intimnih nagnjenosti, prihaja ob vsej komedijski radoživosti in odrski spektakularnosti tudi zdaj v ospredje predvsem univerzalno vprašanje posameznikove nepopolnosti («Nihče ni popoln!») oziroma njegove globlje in trajne neizpoljenosti, in sicer tako pri uresničevanju ljubezni kakor tudi pri doseganju polnega poklicnega in družbenega zadoščenja.

Režiser Stanislav Moša (njegov asistent je bil Lev Predan Kowarski) se je ob poudarjeni stripovski vizualni stilizaciji tokrat prvič odločil za opazno glasbeno redukcijo oz. spremljavo orkestra in zbora s shranjenega studijskega zvočnega zapisa, kar je gledališču sicer opazno zmanjšalo stroške ter prostorske in organizacijske težave, a s tem zagotovo dodatno obremenilo izvajalce (ki jim je pri petju pomagal korepetitor Joži Šalej, pri plesu pa koreograf Vladimir Kloubek in učitelj stepa Jadran Živkovič). Ti so morali tokrat živo po mikrofoni in gibalno »loviti« svoje pevske in plesne točke ob posnetkih, kar pa jim je večinoma zgledno uspelo.

V do predloge spoštljivi postavitvi, ki z odrsko večščino in izkušnostjo disciplinirano sledi zakonitostim žanra in postavlja v ospredje izvajalsko živost in profesionalno (po)polnost izvedbe, je v naslovni in nosilni vlogi Sugar Kane tokrat opozorila nase Jana Zupančič. V začetku morda še nekoliko negotova v pevskem delu vloge, zato pa toliko prepričljivejša v karikiranju od hollywoodskih filmskih idolov poneumljene provincialne naivke, nekritično željne socialno odrešilne ljubezenske romance, se je v celoti znala in zmogla ogniti posnemanju nepozabne Marilynke in ob spominu vzpostaviti svojo in dandanašnje različico pregovorno razvajene avše. V nosilnih vlogah Joeja in Jerryja oziroma Josephine in Daphne sta očarljivo široko paleto ustvarjalnega navdiha in žlahtnega komedijanstva v igralskem, pevskem in plesnem delu svojih obojespolnih vlog ter dražljivega prehajanja med njima suvereno in virtuožno predstavila Gregor Gruden in Uroš Smolej. Med preostalimi vlogami pa je treba posebej pohvaliti vsaj še duhovite karikature ostarelega ljubimca sira Osgooda Fieldinga v izvedbi Janeza Starine, temperamentne in izkušene dirigentke ženskega orkestra Sladke Sue (Jette Ostan Vejrup) in njenega nepogrešljivega kratkovidnega »pribočnika« Bienstocka (Gregor Čušin).